

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih misa i prije misa preko tjedna.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa svećenikom za termin.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK: 16,00 – 18,00

UTORAK, PETAK: 10,00 – 12,00

SAMOSTANSKA PORTA

PONEDJELJAK, SRIJEDA, ČETVRTAK:

9,00 – 12,00 i 16,00 – 18,00 SATI

UTORAK, PETAK:

9,00 – 12,00 SATI

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XIV Broj 11 (654), 11. veljače 2024.

KRALJICA

VI. nedjelja kroz godinu

***Budi mi, Gospodine,
hrid zaštite,
tvrđava spasenja.
Jer ti si hrid moja,
tvrđava moja,
radi imena svoga
vodi me i ravnaj!***

Ps 31,3-4

**I. čitanje (Lev 13, 1 – 2. 45 – 46), II. čitanje (1Kor 10, 31 – 11, 1)
Evangelje po Marku (Mk 1, 40 – 45)**

LIJEČENJE LJUBAVLJU, A NE ZAKONOM

Isusu je čovjek ispred svakog zakona i propisa. Time Isus skreće pozornost na dostojanstvo čovjeka. Nikoga se ne može izjednačiti s njegovim grijehom, kao ni s njegovim dobrom. Bolji je od grijeha, lošiji od dobra. To smo mi ljudi. Ni u kojem slučaju drugoga se ne treba izbjegavati, bez obzira tko je i kakav je. A ne brinuti se za drugoga je zlo koje vodi u neprijateljstvo.

Zato puritanski odnos prema 'grešnicima' ni u kojem slučaju nije na Isusovoj Liniji. A nažalost baš se u ime Isusa izbjegava one koje mi proglašavamo grešnicima. Često drugoga razumijemo i prihvaćamo ako je 'dobar' prema našim kriterijima, ali kad je različit od naših shvaćanja mi ga ne prihvaćamo. To je ono što nas upozorava Evangelje: vidimo trun u oko svojega blišnjega, a ne vidimo balvan u svojemu.

Isto tako smo upozoreni da ne umišljamo da smo bolji od drugih jer to nas vodi otuđenju i življenju u iluziji a to znači u nerealan život. Isus se izjednačuje s cijelim svijetom, sa svakim čovjekom. On je bio onaj koji je prekinuo religijsku i socijalnu distancu među ljudima. Bog je postao naš Bog, a svaki čovjek je postao naš brat i sestra. Zato se postavlja pitanje što je ono što ljude distancira jedne od drugih?

Drugi ostaje bez blišnjega a mi također ostajemo samci, pa i onda kad se na ulicama guramo ili kad smo u velikim skupinama. Odbacivanje i osuđivanje grijeha i zla ne znači odricanje od grešnika! Ovo je kršćanski princip. Zato je Crkva mjesto za sve, za 'čiste' i za 'prljave'. Ako bi bila zajednica samo za 'čiste' (tko može i napraviti tu procjenu, osim Bog) kakva bi to bila zajednica kad smo svi grešnici i nesavršeni.

To bi bila podjela i sud zakona a ne princip ljubavi i uzajamnog pomaganja. A kršćanstvo je religija ljubavi, kao što je i utjelovljenje objava Božje ljubavi i praštanja. Isus je taj koji je došao radi grešnika. Crkva, pa i kršćanstvo ne smiju biti 'obijeljeni grobovi'. U njoj trebaju svi imati mjesta, ne zato da ostanu grešni nego da se u njoj pročišćavaju

i preporučaju. A znano je da je čovjek biće zajednice pa se zajednički popravlja i upropaštava, uzdiže i pada.

Postoji li u Crkvi neki nepisan zakon po kojem se kategorizira 'nečiste' i time ih se isključuje iz zajedništva? Ima inklinacije da neki uvijek žele biti nešto posebno. Ipak naš učitelj nije bio nešto posebno. Bio je životom i blagovanjem s grešnicima. U radosti i patnji. Iako je bio apsolutni Pravednik. Ljubav prema drugom čovjeku je jedina sila koja nam pomaže da postanemo slični našem Učitelju, Isusu Kristu.

Mi smo također odgovorni za druge samim time što smo ljudi ili što hoćemo biti ljudi. Time mi nadilazimo zakon. Ako imamo ljubavi u svojem srcu tada će biti mjesta i za druge. tada naš posao neće biti samo zarada za nas same nego rad i otkupljenje za sve ljude. Ljubav je sama po sebi otvorena i ne poznaje blokove ni isključenosti. Onaj kome se mi približimo bit će potreban nas i mi njega. On nas treba kao čovjeka, mi njega trebamo kao čovjeka.

Zato da bi čovjeka preobrazili potrebno je da ga prihvaćamo i dok nije 'preobražen', dok nije 'dobar'. Često mi druge prihvaćamo kad više nisu 'drugi'. Isus razlikuje bolest i bolesnika. Ipak danas prijeti čudan osjećaj da se hoće poistovjetiti normalno i nenormalno, bolesno i ne bolesno. I tako svi postajemo 'nenormalni' ili 'bolesni'. Bolesnost treba liječiti ali ne treba bolesnika odbaciti. (Nekada lepra, danas sida).

Nažalost često se fizičku bolest poistovjeti s moralnom ili se povežu u odgovornosti. Stvarnost je ipak puno kompleksnija. Još danas se stidimo nekih bolesti da ne bi bili isključeni iz zajedništva. Isus nikoga ne odbacuje niti ikoga poistovjećuje s njegovom bolešću.

Zakon štiti i izdvaja. Ljubav voli i sjedinjuje! Iako je zakon potreban kad služi čovjeku, ali vrlo često može sputavati i zaboraviti konkretnog čovjeka. A Isus od nas, njegovih sljedbenika, traži da budemo njemu slični i da ne tražimo svoju korist već korist i sreću drugih ljudi. tek kroz druge ljude i mi istinski postajemo sretni.

Isusu su svi dolazili i svi su bili primljeni i ozdravljeni u dubini svoje duše. Zato je vrhunac kršćanstva razumjeti i prihvatiti čovjeka grešnika i patnika.

Fr. Marijan Jurčević